

Алиомъ се спрѣха да гледатъ. Минаваше тържественото шествие на папския легатъ, който сѣщо се връщаше отъ съвета къмъ кастела Боемонъ.

Най-напредъ вървѣха етиопци, допрѣли тънки, сребърни тропети до дебелитъ си устни. После идѣха послушници, облѣчени въ бѣло, които носѣха прѣлореца на Свети Петъръ. Следваше позлатената кочия на кардинала, теглена отъ четири чифта коне, облѣчени въ чулове отъ синя коприна, най-накрая яздѣха датски конници. Отминаха срѣдъ почудата и възхищението на ромеитѣ, невидяли до сега подобенъ блѣсъкъ у своя клиръ.

Робертъ се сбогува съ брата си, който живѣеше въ Буколеона, ала тая вечеръ бѣ поканенъ на съветъ отъ латинския клиръ въ абатството край Балуклейската горичка.

Когато се качи въ стаята си, той веднага отиде къмъ една ракла, скрита подъ леглото му, отключи я и извади отъ нея дебелъ рѣкописъ отъ 60 пергаментъ. Дълго той прѣлиства ситно изписанитѣ листове, поправя тукъ-таме, препрочита страницитѣ отъ времето на първото въодушевление къмъ похода. После нагласи двусвѣщникъ на масата си, взе новъ пергаментъ и продължи своята хроника:

„Следъ това се случи тъй, че императоръ Анри, който бѣ много добъръ владѣтель, се посъветва съ своитѣ барони, какво да прави съ българитѣ и куманитѣ, които тъй жестоко нападаха Константиновградската империя и които бѣха убили брата му, императора Бодуенъ. Баронитѣ го посъветваха да проводи пратеници при тоя Бурусъ, който бѣ краль на България, за да му даде роднината си за жена. А императорътъ отговори, че никога нѣма да вземе жена отъ такова низко потекло. А баронитѣ казаха: „Съръ, трѣбва да сторите това! Ние добре ви съветваме да се помирите съ него, защото българитѣ сѣ най-силнитѣ и най-опасни люде въ империята и въ цѣлия свѣтъ“. И тъй много му говориха баронитѣ, че императорътъ реши да изпрати двама посланици, избрани отъ неговитѣ високи люде. Той ги украси многу богато и вестноштитѣ заминаха съ го-